

Sygn. akt III KRS 86/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dawid Miąsik

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania M. M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 czerwca 2015 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim, z udziałem L.K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 stycznia 2016 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 16 czerwca 2015 r., w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...], Krajowa Rada Sądownictwa – powołując się na art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126. poz. 714. ze zm.; dalej jako: „ustawa o KRS”) –

postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego kandydaturę L. K. (pkt I. ppkt 1). W pkt II. ppkt 2. uchwały Rada postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...] pozostałych wymienionych kandydatur biorących udział w przedmiotowej procedurze konkursowej, w tym kandydatury M. M. W pkt II. Rada na podstawie art. 41 ustawy o KRS postanowiła umorzyć postępowanie z wniosku A. Z. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...].

W uzasadnieniu uchwały KRS wskazała, że zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa odbył w dniu 4 maja 2015 r. posiedzenie w przedmiocie przygotowania stanowiska do rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa kandydatów na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w [...]. Zespół ten oceniając, że materiały nie są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie i kierując się przede wszystkim kwalifikacjami zawodowymi kandydatów oraz uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego, jednogłośnie postanowił odroczyć posiedzenie w celu wysłuchania w trybie wideokonferencji kandydatów: [...]. Zespół członków Rady w dniu 10 czerwca 2015 r. przeprowadził rozmowy w trybie wideokonferencji z kandydatami zaproszonymi przez Krajową Radę Sądownictwa dotyczące przygotowania stanowiska do rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu KRS kandydatur na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. Zespół po przeprowadzeniu narady, uwzględniając oceny kwalifikacyjne kandydatów, opinie przełożonych, rekomendacje, informacje dokumentujące doświadczenie zawodowe, publikacje, opinie Kolegium Sądu, ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów oraz inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia kandydatów uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie i biorąc pod uwagę wszystkie ustawowe kryteria, jednogłośnie przyjął stanowisko o rekomendacji Radzie kandydatury L. K.

KRS stwierdziła, że podjęła uchwałę po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności i podzielając stanowisko Zespołu uznała, że w przedmiotowej procedurze nominacyjnej najlepszą kandydatką jest L. K. W ocenie KRS za przedstawieniem wskazanej kandydatury z wnioskiem o powołanie na

jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym przemawiają kwalifikacje L. K., posiadane przez nią doświadczenie zawodowe, wnioski płynące z opinii na temat pracy kandydatki, a także uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego.

Rada przy wyborze kandydatka L. K. miała na uwadze przymioty wskazane w celującej ocenie kwalifikacyjnej dotyczącej pracy kandydatki oraz w równie pozytywnych licznych opiniach przełożonych oraz osób z nią współpracujących, obszerną i pogłębioną wiedzę merytoryczną, predysponującą do objęcia stanowiska sędziego oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe i staż pracy, a ponadto najwyższe poparcie organów środowiska sędziowskiego.

KRS wskazała, że D. I. została pozytywnie zaopiniowana w równoległej procedurze nominacyjnej uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 czerwca 2015 r., na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. A. R. została pozytywnie zaopiniowana w równoległej procedurze nominacyjnej uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 czerwca 2015 r., na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. I. H. została pozytywnie zaopiniowana uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 kwietnia 2015 r., na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. A. Z. została pozytywnie zaopiniowana uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 grudnia 2014 r., na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. W dniu 15 kwietnia 2015 r. otrzymała od Prezydenta RP nominację. Tym samym dalsze postępowanie wszczęte w następstwie złożenia jej wniosku stało się bezprzedmiotowe.

Według Rady pozostali wskazani kontrkandydaci ubiegający się o stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...], w tym M. M., w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym nie spełniają w tak dużym stopniu kryteriów wyboru jak rekomendowana kandydatka. KRS uwzględniając łącznie wszystkie przesłanki i kryteria związane z powołaniem na stanowisko sędziego sądu rejonowego uznała, że rekomendowana kandydatka spełnia je w wyższym stopniu.

Powyżej przedstawione okoliczności spowodowały, że na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 16 czerwca 2015 r. na kandydaturę L. K. oddano 14 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw” oraz nie oddano głosów „wstrzymujących się”, udzielając jej kandydaturze jednogłośniego poparcia. Na

kandydaturę M. M. nie oddano głosów „za”, oddano 2 głosy „przeciw” przy 12 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Powyższą uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa M. M. zaskarżyła odwołaniem do Sądu Najwyższego „w zakresie dotyczącym powołania na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego” L. K.

Odwołująca się zarzuciła naruszenie:

a) art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP oraz art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS przez ich niewłaściwe zastosowanie i pozbawienie skarżącej dostępu do stanowiska sędziego sądu rejonowego na takich samych zasadach jak innych kandydatów na sędziów sądów rejonowych, to jest oparcie oceny kandydatów na wynikach głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w [...], pomimo że organ ten głosuje wyłącznie na kandydatów zatrudnionych w ramach tego okręgu, pomijając pozostałe osoby, które mogą posiadać wyższe kwalifikacje, co stanowi o nierównym traktowaniu w dostępie do służby publicznej i znaczącym ograniczeniu dostępu do zawodu, nie opartym na kryteriach ustawowych;

b) art. 33 ust. 1 ustawy o KRS przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie niezbędnej i pełnej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników;

c) art. 33 ust. 2 ustawy o KRS przez nieuwzględnienie wyników wideokonferencji podczas wyboru kandydata na wolne stanowisko sędziowskie oraz brak jakiegokolwiek wzmianki w uchwale dotyczącej uzyskanych przez kandydatów wyników wideokonferencji;

d) art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS przez:

- nieopracowanie listy rekomendacyjnej kandydatów z uwzględnieniem ustawowych przesłanek,

- całkowite pominięcie, że kandydatka przedstawiona z wnioskiem o powołanie nie podnosi swoich kwalifikacji zawodowych oraz niewyjaśnienie, dlaczego mimo to jest najlepszym kandydatem spośród wszystkich osób uczestniczących w konkursie, a ponadto niewyjaśnienie, w jaki sposób wybrana kandydatka zaprezentowała się na wideokonferencji,

- całkowite pominięcie nadesłanej dokumentacji stanowiącej uaktualnienie danych zawartych w karcie zgłoszenia podczas oceny posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego;

e) art. 42 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS przez doręczenie uzasadnienia uchwały o treści wewnętrznie sprzecznej i uniemożliwiającej skuteczną kontrolę przez Sąd Najwyższy oraz uniemożliwiającej realizację prawa do odwołania, ponieważ jego treść nie zawiera analizy żadnych kryteriów ustawowych ocen kandydatów, a jedynie ukazuje koncentrację wnioskowania na okolicznościach nieistotnych, określonych w sposób ogólnikowy, niejasny i nieprzejrzysty oraz nie wskazanie cech wyróżniających wybraną kandydatkę spośród pozostałych kandydatów biorących udział w konkursie.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały Rady i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie.

Odpowiedź na odwołanie wniosła także uczestniczka postępowania L. K., domagając się oddalenia odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kompetencje Krajowej Rady Sądownictwa - konstytucyjnego organu stojącego na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 186 oraz art. 187 Konstytucji RP) zostały określone w obecnie obowiązującej ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 tej ustawy do kompetencji Rady należy między innymi rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych. W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Sąd Najwyższy nie jest właściwy dla dokonania wyboru najlepszego kandydata spośród osób starających się o stanowisko sędziego. Taka kompetencja jest domeną Krajowej Rady Sądownictwa, natomiast weryfikacja rozstrzygnięć Rady przez Sąd Najwyższy polega zasadniczo

na kontroli zachowania przewidzianej procedury (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 2011 nr 11, poz. 93). W konsekwencji określonego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli postępowania dotyczącego przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy w danym postępowaniu zostały zachowane właściwe kryteria oceny zgłaszających się kandydatów oraz czy przeprowadzono wymagane czynności organów sądowych. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, dotyczy w szczególności przestrzegania przez Radę ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, określonych w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych zwłaszcza w rozdziale 3 ustawy o KRS, w szczególności zaś w art. 33, art. 35 oraz w art. 44 powołanej ustawy.

Stosownie do art. 44 ust. 1 ustawy o KRS uczestnik postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Rozpoznanie odwołania następuje przy zastosowaniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 tej ustawy). Określenie sprzeczności uchwały Rady z prawem, która może stanowić podstawę jej weryfikacji przez Sąd Najwyższy powinno - najogólniej rzecz biorąc - uwzględniać dwa aspekty. Pierwszy dotyczy konstytucyjnie (art. 186 i art. 187 Konstytucji RP) i ustawowo (por. w szczególności art. 3 ustawy o KRS) określonej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, że do kompetencji Rady należy między innymi rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych. Jest to kompetencja należąca wyłącznie do Krajowej Rady Sądownictwa, której Rada nie traci ze względu na przewidziany tryb odwoławczy od jej uchwał, a z kolei rozpatrując odwołanie Sąd Najwyższy nie przejmuje kompetencji i związanej z nią odpowiedzialności za przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów. Drugi aspekt, zresztą ściśle uzależniony od pierwszego, wiąże się z zasadami postępowania przed Sądem Najwyższym, według reguł postępowania

kasacyjnego. W postępowaniu tym nie prowadzi się postępowania dowodowego, gdyż wyjaśnienie istotnych okoliczności już zostało zakończone w postępowaniu przed Radą (por. art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zarzucona w odwołaniu sprzeczność z prawem odnosi się - jak wynika to wprost z art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa - do uchwały Rady. Ponieważ chodzi o sprzeczność z prawem uchwały Rady, to jeżeli zarzucona sprzeczność odnosiłaby się do przepisów postępowania (por. druga podstawa skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) to powinna wskazać tylko takie uchybienia, które mogły mieć istotny wpływ na zawarte w uchwale Rady rozstrzygnięcie. Jeżeli zaś chodzi o sprzeczność z prawem materialnym, polegającą - jak to wynika z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. - na błędnej wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu, to odwołanie powinno wskazywać przepis (przepisy), który rozstrzygnięcie uchwały Rady narusza.

Rozpatrzenie - z uwzględnieniem przedstawionych wyżej założeń interpretacyjnych - zarzutów odwołania M. M. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 czerwca 2015 r., nie ujawniło sprzeczności z prawem zaskarżonej uchwały KRS.

Art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Z treści tego przepisu, przy uwzględnieniu zasad ogólnie przyjętych w działaniu organów państwa w demokratycznym państwie prawnym (art. 2 Konstytucji RP) wynika zatem obowiązek wszechstronnego rozpatrzenia i oceny przez Radę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, a jego naruszenie może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tym materiałem. Przepis art. 35 ust. 2 ustawy o KRS stanowi natomiast, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Warto w tym miejscu

zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów, a w dalszej również do Rady podejmującej uchwałę) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów - w żadnym razie nie hierarchizuje kolejnych przymiotów, którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Ustawodawca nie zastosował też w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS „gradacji kryteriów”. Wszystkim kryteriom - poza oceną kwalifikacji kandydatów - przypisał bowiem takie samo znaczenie. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei podkreślić, że wymieniony przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością jednak nie można utożsamiać owych kwalifikacji tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają jedynie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi więc raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum - dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków. W wyroku z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015, Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, zgodnie z którym żadne z kryteriów przyjętych przez KRS przy ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest koniecznym wymaganiem uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów.

Sąd Najwyższy stwierdza, że zaskarżona przez odwołującą się uchwała KRS respektuje tak rozumiane regulacje zawarte w przepisach art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Odwołująca się zarzucaną sprzeczność zaskarżonej uchwały z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS uzasadnia twierdzeniem o braku wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie niezbędnej i pełnej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników.

W tak określonym uzasadnieniu zarzutów odwołania odwołująca się podejmuje próbę podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez KRS, przeciwstawiając im własną ocenę stanowiącego podstawę tych ustaleń materiału dowodowego i wywodząc z niej twierdzenie, że jest lepszą kandydatką niż kandydatka rekomendowana na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w [...].

Należy podkreślić jeszcze raz, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Sąd Najwyższy nie przejmuje bowiem kompetencji Rady jako organu umocowanego przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, ale ją uwzględnia. W postępowaniu zainicjowanym odwołaniem wniesionym od uchwały Rady podjętej w tym przedmiocie z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c., znajdującego zastosowanie w tym postępowaniu na podstawie art. 44 ust. 3 o KRS, poza gestią Sądu Najwyższego pozostają dokonane przez Radę ustalenia faktyczne i ocena dowodów.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr 756/2015 wynika, że KRS, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w [...] dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą osób biorących udział w konkursie. Podkreślić trzeba, że uzasadnienie uchwały Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jednak tryb procedowania przez Radę oraz to, że Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w [...] – dzieląc przedstawioną przez Zespół członków KRS rekomendację – wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu, a zwłaszcza te, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. kwalifikacje, doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów sądu i samorządu sędziowskiego. Kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnych osób z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania

przyczyn dokonanego wyboru. Są nimi między innymi: kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, oceny kwalifikacyjne, opinie przełożonych oraz uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego. KRS podkreśliła, że przy uwzględnieniu oceny całościowej wynikającej z łącznego zastosowania ustawowych kryteriów, w niniejszym postępowaniu nominacyjnym Rada uznała, że najlepszą kandydatką jest L. K. Rada dokonując takiej oceny miała na uwadze przymioty wskazane w celującej ocenie kwalifikacyjnej dotyczącej pracy kandydatki oraz w równie pozytywnych licznych opiniach przełożonych oraz osób z nią współpracujących. Rekomendowana kandydatka posiada obszerną i pogłębioną wiedzę merytoryczną, predysponującą do objęcia stanowiska sędziego oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe i staż pracy, a ponadto i otrzymała najwyższe poparcie organów środowiska sędziowskiego. Kolegium Sądu Okręgowego na posiedzeniu w dniu 5 marca 2015 r., przyznało L. K. ocenę celującą z pozytywnym rokowaniem na przyszłość, co do wykonywania urzędu sędziego, rekomendowało jej kandydaturę na pierwszym miejscu (8 głosów „za”). Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w dniu 9 marca 2015 r. rekomendowana kandydatka uzyskała: 61 głosów „za” oraz 17 głosów „przeciw” przy 12 głosach „wstrzymujących się” (2 głosy nieważne). W ocenie Rady pozostali wskazani kontrkandydaci ubiegający się o stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...], w przedmiotowej procedurze konkursowej nie spełniają w tak dużym stopniu kryteriów wyboru jak rekomendowana kandydatka. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniając łącznie wszystkie przesłanki i kryteria związane z powołaniem na stanowisko sędziego sądu rejonowego uznała, że L. K. spełnia je w wyższym stopniu.

Odwołująca się nie przedstawiła zasadnych argumentów wskazujących na to, że w większym niż jej kontrkandydatka stopniu spełnia kryteria wyboru na wakujące stanowisko sędziowskie. KRS - w ocenie odwołującej się jako kandydatki na wolne stanowisko sędziowskie w przedmiotowej procedurze konkursowej - oceniła jej kandydaturę w oparciu o wskazane w zaskarżonej uchwale kryteria; wzięła przy tym pod uwagę jej kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, oceny kwalifikacyjne, opinie przełożonych oraz uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego.

Bezzasadny jest zarzut odwołania dotyczący naruszenia art. 33 ust. 2 ustawy o KRS przez nieuwzględnienie wyników wideokonferencji podczas wyboru kandydata na wolne stanowisko sędziowskie oraz brak jakiegokolwiek wzmianki w uchwale dotyczącej uzyskanych przez kandydatów wyników wideokonferencji. Wypowiedzi kandydatów zaproszonych na wideokonferencję zostały przedstawione w protokole z posiedzenia zespołu członków KRS z dnia 10 czerwca 2015 r., którym członkowie Rady dysponowali przed podjęciem zaskarżonej uchwały. Nie było potrzeby odrębnego przedstawiania przeprowadzonych w trakcie wideokonferencji rozmów z kandydatami w uzasadnieniu uchwały. Każdy z kandydatów biorących udział w konkursie ma dostęp do akt sprawy i mógł zapoznać się z protokołem odzwierciedlającym przebieg wideokonferencji.

Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej się, jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej sprzeczności z prawem, w tym zwłaszcza z art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia dotyczące dokonanego przez Radę wyboru innego kandydata świadczą o tym, że o wyborze L. K. na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w [...] decydowała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania właściwych kryteriów tej oceny. Z tych samych przyczyn nie mogą być uzasadnione również podnoszone w odwołaniu zarzuty naruszenia wskazanych przepisów Konstytucji RP; w tym art. 60 Konstytucji RP. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Z tego względu sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji RP. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, powinna zatem obejmować

kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydat i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jego zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że Sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierały niczego, co można by uznać za dyskryminację odwołującej się, świadczącą o naruszeniu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Z uzasadnienia uchwały nie wynika, aby względem odwołującej się zastosowano inne kryteria oceny, niż te zastosowane przez Radę w stosunku do rekomendowanej kandydatki.

Bezzasadny jest zarzut dotyczący naruszenia przepisu art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS. Zgodnie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS do kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa należy: przedstawianie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie sędziów w Sądzie Najwyższym, sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Krajowa Rada Sądownictwa nie naruszyła powołanej regulacji, skoro właśnie stosownie do przyznanej na jej podstawie kompetencji rozpatrywała kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w Prudniku w procedurze konkursowej zakończonej wydaniem zaskarżonej w niniejszej sprawie uchwały nr 756/2015.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS. Zgodnie z treścią art. 42 ust. 1 ustawy o KRS uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Przepis ten nie określa jednak wymogów, które powinno spełniać to uzasadnienie. Dlatego też należy przyjąć, że

do naruszenia powołanego przepisu może dojść wówczas, gdy uchwała w ogóle nie będzie zawierała uzasadnienia, bądź gdy uzasadnienie zostanie wprawdzie sporządzone, ale jego treść uniemożliwi sądową kontrolę zgodności zaskarżonej uchwały z prawem. Z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć, że KRS nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata (lub kandydatów) wybranych przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną sytuację, a co za tym idzie mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę. Ponadto, dla ochrony interesów kandydata nieprzedstawionego z wnioskiem o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim nie jest konieczne posiadanie informacji dotyczących innych kandydatów niewybranych, skoro może on wnieść odwołanie tylko pod takim zarzutem, że to on został bezpodstawnie pominięty, nie może zaś skarżyć uchwały Rady, zarzucając jej pominięcie innego kandydata. Nie ma też żadnych podstaw do uznania za słuszną tezę, że Rada, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydata, nie dokonała tym samym wnikliwej oceny jego kandydatury (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2013 r., III KRS 209/13 i powołane tam orzecznictwo Sądu Najwyższego). Rada zaskarżoną uchwałą nie naruszyła przepisu art. 42 ust. 1 ustawy o KRS. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w [...], wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu, a zwłaszcza te, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów sądu i samorządu sędziowskiego. Kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru.

Podkreślić trzeba, że podstawą odwołania od uchwały KRS nie mogą być - stanowiące wyraz subiektywnych odczuć skarżącej - zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów w sprawie (art. 398³ § 3 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS). Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie stanowi uzasadnionej lub usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie. Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r., III KRS 17/14, dotychczas niepublikowany).

Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności. Wyklucza to dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór kandydata na wolne stanowisko sędziowskie.

Podkreślić trzeba, że w rozstrzygnięciu Krajowej Rady Sądownictwa nie zawiera się negatywne określenie kwalifikacji odwołującej się z punktu widzenia przymiotów osoby starającej się o urząd sędziego. Istotą rozstrzygnięcia jest bowiem wybór innej osoby, jako kandydata lepszego, bez jednakże jakiegokolwiek dyskwalifikacji odwołującej się. Wskazane bowiem przez nią w odwołaniu cechy, predyspozycje, kwalifikacje i kompetencje zawodowe, czyniły ją bowiem wartościowym kandydatem na urząd sędziego sądu rejonowego.

Z powyższych przyczyn wobec braku wykazania w odwołaniu naruszenia prawa przez Krajową Radę Sądownictwa, Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

